

Klif van Fishersbay

Eerste druk, 2014

© 2014 Nancy ter Braak

Coverfoto: Nancy ter Braak

ISBN: 9789048433261

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

KLIF VAN
NANCY TER BRAAK
FISHERSBAY

VOORWOORD

Voor mijn lieve dochter Nisha,

Na mijn eerste boek (*Van blij naar wij*) vroeg jij: ‘Schrijf je ook een boek voor mij?’

Tuurlijk, lieve Nisha, Jij bent mij net zo dierbaar als de tweeling.

Mijn inspiratie voor dit boek heb ik gekregen tijdens één van onze prachtige vakanties. Hopelijk neem je er genoegen mee dat ik *dit* boek aan jou opdraag, in plaats van een biografie.

Voor jou, lieve meid.

REBA 2011

Het zand van het strand gleed door haar vingers.

Ze pakte het zand vast en liet het als een trechter door haar handen glijden. Het zand was mul en voelde nog warm aan van de zomerse zon, die er de hele dag op had geschenen. De avondzon viel als een gloed over het water.

Reba's slippers lagen naast haar en haar voeten drukte ze stevig in het mulle zand. De slippers, die ze die middag had gekocht toen ze naar het vasteland was geweest. Ze had haar tante bezocht. Tante Olga had eveneens op het eiland gewoond, maar toen ze twee jaar geleden ziek werd was ze noodgedwongen verhuisd naar een verpleeghuis op het vasteland. Tante was een vrolijke noot en glimlachte altijd wanneer Reba haar kwam opzoeken, ondanks dat tante Olga Reba enkel nog herkende wanneer ze een helder moment had. Momenten die steeds zeldzamer werden. Toch vertelde tante nog altijd honderduit, voornamelijk over haar eigen jeugd. Ook kende ze sombere momenten en dan was het voor anderen niet duidelijk wat haar zo verdrietig maakte. Niet altijd was er dus een touw aan haar verhalen vast te knopen. Dit lag niet aan tantes geheugen, maar aan het feit dat Reba niet alles van tantes leven kende. Over het algemeen kon Olga nog wel leuke anekdotes uit haar eigen jeugd verwoorden en was het plezierig om naar haar te luisteren. Toch sloeg ze haar puberjaren steevast over en sprak ze alleen over haar kindertijd en de jaren na haar pubertijd.

Vroeger als kind speelde Reba vaak bij haar tante. Olga woonde net als Reba in Fishtown, in een prachtig vrijstaand huis aan het strand met een ruime verhoogde veranda. Het huis was van hout, blauw geschilderd en lag aan het strand met uitzicht over de golvende en indrukwekkende zee. Daar was het ook dat Reba de zee was leren waarderen en ervan was gaan houden. Wanneer Reba bij tante logeerde, viel ze vaak in slaap bij de natuurlijke en rustgevende geluiden van het water en de krijsende meeuwen. De geluiden van het ruisen van de zee en de kracht van de hoge golven ervoer ze als een waar genot. Toen ze ouder werd, zat Reba regelmatig met tante op de veranda genietend

van de rust, de stilte en snoof ze de heerlijke zeelucht dikwijls op en waren er geen woorden nodig om te begrijpen dat beiden zwijgzaam genoten.

Nadat Reba's moeder was overleden, vulde tante Olga de leegte in Reba's hart op. Ze was nog maar een kind geweest toen haar moeder stierf en hoewel ze een goede band met haar vader had, besprak ze vrouwenzaken liever met een vrouw. Het was voor tante Olga nooit teveel en ze ontving Reba altijd met open armen, alsof ze haar eigen, nooit gekregen, dochter was.

Nu tante Olga noodgedwongen naar het verpleeghuis was verhuisd had Reba regelmatig contact met het verplegende personeel, omdat ze tantes contactpersoon was. Een rol die ze graag op zich had genomen en waarmee ze haar vader niet wilde opzadelen. Hij had genoeg zorg gedragen voor haar moeder tijdens haar ziekbed en ze wilde hem ontzien. Ze vond dat hij moest genieten nu het allemaal nog kon.

Olga had het geluk in de liefde nooit gevonden. Maar wie dacht dat ze eenzaam en verbitterd had geleefd, had het mis. Helaas waren er nog maar weinigen die haar bezochten. Waarom al die moeite nemen, dachten de mensen waarschijnlijk, voor een vrouw die het allemaal niet meer weet. Ze vond het spijtig voor haar tante, maar ergens begreep ze de mensen wel en kon ze het niemand kwalijk nemen. Naast Reba kwam enkel nog haar vader zijn geliefde zus regelmatig bezoeken.

Op de een of andere manier had Reba een natuurlijke overredingskracht, waardoor de rol van contactpersoon haar op het lijf geschreven stond. Reba vond deze rol niet alleen haar plicht, maar vond het ook dankbaar om voor tante te mogen zorgen. Wel had het haar pijn gedaan dat ze tante niet op het eiland had kunnen houden, maar ze had er troost in gevonden toen ze zag hoe goed en liefdevol ze werd verzorgd. Reba zou er zijn voor haar tante, tot aan haar dood. Dat had ze gezworen.

Voor haar op de pier vlogen zeemeeuwen op en af op zoek naar restanten eten die door de toeristen waren achter gelaten. Achter haar hoorde ze de stem van spelende en vrolijke kinderen. Ze draaide zich om

en zag een meisje met een roze bloemetjesjurk en twee lange blonde vlechten. Het kind liep op blote voeten over het strand en was zichtbaar iets aan het zoeken. Een jongen, met donkerblonde stekeltjes haar, hielp haar. Het was Reba onduidelijk wat ze zochten, al dacht ze dat het schelpen moesten zijn, zoals kinderen zo vaak zochten op het strand. Maar dat was natuurlijk een aanname van haar. Het ventje liep vlakbij het meisje en zijn blik bleef gevestigd op het zand van het strand. Hij liep zover voorover dat hij bijna met zijn neus de grond kon aanraken en duidelijk naar iets in het zand zocht. Met zijn voeten schoof hij af en toe het zand voorzichtig aan de kant en bleef daarbij aandachtig naar de grond staren. Reba schatte dat het kereltje van dezelfde leeftijd was als het grietje en zeker niet ouder dan zeven jaar. Ze zouden heel goed broer en zus kunnen zijn, bedacht Reba zich. Het ventje raapte enthousiast iets van de grond en hield het voorwerp omhoog, waarbij hij schreeuwde tegen het meisje dat ze moest komen kijken. Zij rende, met de grootste glimlach die Reba ooit had gezien, op hem af, terwijl het jochie glimlachend en vol trots de gevonden schelp aan haar toonde. Reba genoot enorm van het kindergeluk wat ze in oogschouw nam. Ze zag de ogen van de kinderen schitteren, alsof ze een schat hadden gevonden. De jongen stopte zijn vondst zorgvuldig in zijn broekzak. Vervolgens liepen de beide kinderen struinend en voorover gebogen verder en verdwenen langzaam uit Reba's zicht.

De zee was rustig en vredig. Bijna elke avond kwam ze hier op het strand, zeker nu de weergoden goed gestemd waren. Ze rook de frisse zeelucht, hoorde het klokkende water van de golven en genoot van de rust op het overvolle strand. Ze kon prima door die geluiden heen horen en optimaal genieten van de natuurlijke geluiden van de zee en wind. Vaak had ze niet eens in de gaten dat de mensen het strand hadden verlaten en ze in haar eentje nog genoot van de zee en zijn kracht. Deze rust gaf haar ruimte tot denken en te ontspannen. Vooral wanneer ze veel zeurende en wispelturige gasten in haar winkel had gehad, was het strand *de* ideale plek voor haar om te ontladen. Van die klanten die haar van alles lieten pakken, maar uiteindelijk hun keuze niet konden maken en de winkel weer met lege handen verlieten. Reba wist dat het erbij hoorde, maar ze had er een hekel aan.

De winkel lag op nog geen vijf minuten lopen van het strand. Je kon vanaf daar de straat naar beneden lopen en dan was je op de boulevard met al zijn knusse winkeltjes en kiosken.

Reba vond het elke ochtend fijn om haar toko in het oude centrum van Fishtown te openen. Met al die toeristen die souvenirpjes wilden kopen, was het de zomerdagen soms een drukste van jewelste. Ze luisterde graag naar de verhalen van de toeristen en vond het prettig wanneer ze tevreden haar winkel verlieten met een leuk aandenken aan hun vakantie op het zomers zonovergoten eiland. Van de opbrengsten kon ze goed rondkomen, maar het was niet genoeg om personeel in te huren. Ze moest haar winkel alleen runnen, wat haar goed afging. Eigenlijk zou ze ook niet anders willen.

Vier jaar geleden, op haar twintigste, had ze het pand voor een prikje kunnen kopen. Toen ze de sleutel van haar nieuwe woning in haar handen had gehad, had ze een gat in de lucht gesprongen. Wel moest ze er veel aan opknappen. Het gebouw lag midden in het drukste gedeelte van de stad en Reba vond het een ideale plek om een winkel te beginnen. Bovendien moest je er langs als je naar het strand wilde en ze dacht toendertijd dat dat voor haar wel eens gunstig zou kunnen uitpakken. De gedraaide omzet en de hoeveelheid badgasten die langs haar raam paradeerden, gaven aan dat ze toen gelijk had gehad.

Het pand had aan de achterzijde een woongedeelte. Niet groot, maar ruim genoeg voor haar alleen. Door de jaren heen had ze zich steeds, beetje bij beetje, bezig gehouden met de renovatie van het woongedeelte. Toen ze het achterstallig onderhouden pand had gekocht had ze eerst de winkel aangepakt, want er moest natuurlijk wel brood op de plank komen en geld om de renovatie mee te bekostigen. Het uithangbord, aan de voorzijde van de winkel, had ze overgeschilderd en voorzien van haar eigen naam. Ook op de donkergroene houten voorgevel had ze 'Rebas souvenirshop' geschilderd met sierlijke rode letters. De etalageruit bestond uit een smalle erker met aan de bovenzijde glas in lood. Het pand paste precies in de sfeer van het authentieke dorpje.

Het woongedeelte was een oude en gedateerde boel, maar dat boei-
de haar niet. Ze had alles om te kunnen leven en dat was voor haar